

KORKUSUZ KAHRAMANLAR

Aykanat Sare

RABİA TUNÇ

CARPE
DIEM

Korkusuz Kahramanlar
Aykanat Sare

Yazar: Rabia Tunç
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Macera Kurgu / Tarihi Serüven
1. Baskı, İstanbul, Eylül 2021
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN: 978-605-144-229-7

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8 /A
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 49687

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Rabia Tunç

Tarihi macera romanları yazarı. Almanya'nın Bremen şehrinde doğdu. Ülkesine geldiğinde kozasından çıkan kelebek gibi kanatlandı. Sonra kitap bahçelerinde uçtu, rengârenk sayfalara kondu.

Üniversitede sosyoloji okudu. Diyanet İşleri'ne bağlı olarak üç yıl okullarda gönüllü eğitmenlik yaptı. Sonra evlendi. Zişan, Hatice Kübra ve Ahmet Said'in annesi oldu. Onlarla birlikte oyunlar oynayarak büyüdü. Çocuklarıyla kendi hikâye koleksiyonlarını oluşturdu. Çocuk kitapları yazdı. Makale ve öykü dalında birincilik ve üçüncülük ödülleri aldı. Okullarda etkinlikler ve atölyeler gerçekleştirdi. Özel bir okulda yöneticilik yaptı.

Halen okumaya, araştırmaya, merak etmeye ve kurguların dayanılmaz gücü karşısında kaleme teslim olarak romanlar yazmaya devam ediyor. Bir de duvarlara çizimler yapıyor.

SÖNMEYEN ATEŞ

Karaca, cenk kokusu almış gibi sabahın ayazını yırtarcasına koşuyordu. Gaipten gelen bir emirle sonsuz ufka doğru hücum ediyordu sanki. Çatlama kadar durmayacak gibiydi. Burnundan soluduğu nefes deli rüzgârlara karışıyordu.

Sare, yağız atının sırtında dağların karşı konulamaz çağrısına doğru hızla yol alırken gözlerini bir yırtıcı kuş gibi kısmıştı. Boşuna 'Aykanat' demiyorlardı ona. Damarlarındaki kan coşkun akıyor, bir kuş gibi uçuyor, âdeta Karaca'yla yarışuyordu.

Neydi bu yüreğindeki sönmeyen ateş? Kulaklarında ağıt sesleri yankılanıyordu. Bu yürekleri dağlayan ses, kuzenlerinin Çanakkale'den şahadet haberi geldiğinde yakılan ağıtların sesiydi...

Hiç dinmeyecek miydi bu topraklardaki anaların feryatları? Neydi bu mazlum halkın günahı? Kim bu zalimlere dur diyecekti?

Karaca'nın yelesi Sare'nin tülbendi ile birlikte hırçın bir deniz misali dalgalanmaya başlamıştı.

Bu ateşin sönmesi, bu fırtınaların dinmesi gerekiyordu artık. Bu şehir için yerlerin göklerin kızıla boyanması gerekiyorsa o kızılı başlarına bayrak yaparlardı. Atlar ve Anadolu! Özgürlük uğrunda kıyamete kadar dizginlenemeyeceklerdi. Hazreti İbrahim'in şehrini kimselere yar etmeyeceklerdi!

ONBEŞLİKLER TAKIMI

Nusret Bey'in yüzü bembeyazdı. Gür bıyıklarının altında sıkığı dişlerinin gıcirtısı duyuldu. Öfkeliydi. Elleri titriyordu. Çalışma odasının kapısı, odadaki sessizliği yırtarcasına çaldı.

İçeri giren asker, "Komutanım! Altıncı Ordu Kumandanı İhsan Paşa geldiler" dedi.

"Buyursun."

"Beni çağırılmışsınız Nusret Bey. Gelen asker acil deyince duramayıp geldim."

Nusret Bey iri cüssesi ile ayağa kalktı. "İhsan Paşa! Bugün Diyarbakır'dan bir mektup geldi. İngiltere Genel Komutanlığı sizin yerinizi derhal değiştirmenizi istiyor. Ve bunun dışında daha bir

sürü kanımı donduran maddeler var. Paşa! Nereden haberi oluyor bu İngilizlerin yaptığımız çalışmalardan? Dahası bize ne cüretle böyle bir ulti­matomda bulunabiliyorlar?”

“Sakin olun Nusret Bey! İngiliz istihbaratının ne kadar donanımlı olduğunu biliyorsunuz. Kutsal toprakları ve Halep’i nasıl işgal ettiler sanıyorsunuz?”

Nusret Bey pencereye doğru yöneldi. Bahçede dalgalanan sancağa baktı. Nefesi kesilir gibi oldu önce. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “İhsan Paşa! Bunlar Urfa’yı bilmiyorlar henüz. İnsanların bir dine inanmayı ilk kez öğrendikleri bu medeniyeti tanımıyorlar. İncanın gücünün, toplara, tüfeklere galip geleceğini anlamıyorlar. Urfa’da Türkü, Kürdü, Arabı, birleşince neler olabileceğini tahmin bile edemiyorlar.”

“Öyleyse biz de gösteririz Nusret Bey!”

Mondros Mütarekesi’nin Urfa Mutasarrıflığı’na tebliğinden sonra, Nusret Bey çok hızlı davranmıştı. Çünkü Halep düşmüştü. Acele etmezlerse sırada Urfa vardı. Engin zekâsıyla yanına Binbaşı Rıza’yı da alıp Urfa eşrafı ile gizli bir toplantı yapmışlardı.

Nusret Bey masaya ellerini dayayıp derin derin nefes aldı. Sakin olmalıydı. Atacakları yanlış bir adım şehrin işgalini kolaylaştırabilirdi.

“İhsan Paşa!” dedi. “İngilizler sizin yaptığınız gizli çalışmalardan haberdar olmuş olmalı ki derhal yerinizin değişmesini istiyorlar.”

“Doğru söylersiniz de Nusret Bey, Őimdi bir panik havası oluŐturursak halktan gönüllü bir milis taburu kurduğumuzdan haberdar olurlar. Bu da başlarına grevlendirdiğimiz Binbaşı Rıza’yı tehlikeye sokar.”

Nusret Bey öfkeyle yumruğunu masaya vurdu. “Peki ne yapalım Paşa? Gecenin karanlığında, adım atsak adamların haberi oluyor. Hareket alanımızı daraltıyorlar. Toprağımıza göz dikmiŐ bu hainleri nasıl dağıtacağız?”

“Aslında bir fikrim var Nusret Bey. Açıķçası alt yapısını da hazırladım. İngilizlerin en önemli silahlarının istihbarat olduğunda hem fikiriz. Öyle ise onları kendi silahlarıyla vuralım.”

“Nasıl?”

“Biz de bir haberleşme ağı kuracağız.”

“İyi diyorsun da Paşa, bu İngilizler bu iÇin ustası. Onlarla yarıŐacak bir ekibi nasıl kurarız?”

İhsan Paşa kendinden emin gülümsedi. “Nusret Bey, bizim istihbaratımızın ardında yerlerin ve göklerin sahibi Allah var” dedi. “Bize lazım olan irade, cesaret, güçlü bir iman. Bu da Anadolu insanının her ferdinde var. Biz elimizden geleni yapacağız, sonrası takdir.”

“De hele İhsan Paşa. Dilinin altındaki baklayı çıkar.”

İhsan Paşa baŐını öne doğru eğdi. KaŐlarını çattı, gözlerini kıstı.

Büyük bir kararlılıkla “Bizim haberleşme ağımızı gençler oluşturacak” dedi. “Hem de o kendilerini çok zeki sanan İngilizlerin akıllarının ucundan bile geçmeyecek şekilde.”

Nusret Bey’in gözleri parlamış ama zihninde birçok soru oluşmuştu. “İhsan Paşa, iyi dersin de bu işler tehlikeli işler. Bu konuda eğitilmiş genç nereden bulacağız? Hem memlekette genç mi kaldı? En dinç, en cengâver beş bin Urfa kafilesini Çanakkale’ye gönderdik.”

“Biliyorum Nusret Bey. On Dokuzuncu Fırkanın Yetmiş İkinci Alay’ı canla başla Çanakkale’de, Anafartalar’da savaştı ve hepsi yurda kurban gitti.”

“Öyle ya İhsan Paşa. Urfa çocuklara, yaşlılara ve gazilere kaldı.”

“Lakin beyim, bu toprakların kahramanı bitmez. Oluşturacağım kuvvet, onbeşliklerden oluşacak. Memleketin elden gitmesi an meselesi. Hem halktan oluşturduğumuz milis güçleri gördün. Hepsi büyük bir iştiha ile emir bekliyorlar. Yurdumuzun dört bir yanında genç, ihtiyar, kadın, erkek, ay yıldızlı bayrak için canını vermeye hazır.”

“Peki kimmiş bu gençler?”

“Halilurrahman Dergâhı’nın mürşidi Hasan Efendi’nin kızı Aykanat Sare, yanına aldığı evlatlığı Delifışek Yusuf, Maraşlı Yılankıran Mehmet, yürekli kadınlarımızdan Halime Ana’nın ufaklığı Karınca Halil...”

SAVAŞIN KIZI SARE

Hasan Efendi eyvanda oturmuş şehrin üzerine çöken sisleri izliyordu. Eşraftan duydukları yüreğini dağlıyor, bir çare arıyordu. Gözü, köşkün eyvanından görünen, Hazreti İbrahim'in ateşe atıldığı mancınıklara takıldı. Onca peygambere yurt olmuş bu kadim şehri nasıl bu ecnebilerin işgal etmesine razı olacaklardı. Nusret Bey'in düzenlediği gizli toplantıya kendisi de katılmıştı.

İstanbul hükümeti can çekişiyordu. Vatandı bu. Ölüsü de bizimdi, dirisi de. Başka çare kalmamış olmalıydı ki halktan oluşan bir milis kuvvet oluşturulmuştu. Bu milis kuvvetin başına da Binbaşı Rıza Bey'i görevlendirmişlerdi.

İmkânsızlıktandı aslında bütün bunlar. Anadolu'nun her bir yanı kuşatılmıştı. Vatanın neredeyse her köşesinden ateşler yükseliyordu. Büyük bir kurtuluş mücadelesi sürüyordu. Doğu ve Batı cephelerinde yetersiz de olsa düzenli askeri güçler vardı. Güney cephesi olan Maraş, Antep, Urfa, Adana, Hatay da ise tek güç halktı. Zor durumda olan hükümetin eli buralara yetemiyordu.

Avlunun merdiveninden yukarı çıkan Halime Hatun, Hasan Efendi'nin uzaklara dalmış haline baktı. "Canım ağabeyim yine ne düşünürsün? Sabaha kadar namaz kıydın, Kurán okudun. Bundan başka ne gelir elden? Sen gayrı yaşlandın. Böyle dert ede ede hasta olacaksın. Evlatlarımın acısı yeter. Bana bir de kardeş acısı yaşatma." dedi.

Hasan Efendi bir an daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı. Halime Hatun'un söylediklerini hiç duymamış gibiydi. "Benim Aykanatım, Sare kızım nerelerdedir Halime? Bu sabah onu hiç görmedim"

"Ah abim ah! Sare yine ahırdan Karaca'yı kaçırmış. Allah bilir hangi tepede koşturuyor. Her yer düşman dolu. Kimin dost kimin düşman olduğunu anlamadığımız şu günlerde reva mı bu? Geçenlerde iki gün boyunca bir yerlere gönderdin kızını. Şuna yüz verme bu kadar dedim. Geleneklerimizde bir kız çocuğunun böyle dağ bayır at koşturması var mı? Benim kızlar yetişirken böyle şeylere pek müsaade etmedin."

“Öyle deme Halimem. Sen ve yeğenlerim bana Şehit Süleyman’ın emanetlerisininiz, gözümünden sakındım. Ama Sare kızımın hali başkadır.”

“Ağabeyim ben de biliyorum Sare’nin durumunu. Annesini kaybettiğinde çok küçüktü. Elimde büyüdü. Benim endişem şehrin kargaşasında başına bir iş gelmesi.”

“Kalbini rahat tut Halime. Ben onu bu vatana feda eyledim. Çok farklı eğittim. Bizler Allah’ın izniyle bu vatan için evlattan yardım geçtik. Korur o kendini, evhamlanma.”

“Doğru dersin abi. Ne öğretmedin ki kıza. Şehirde neredeyse mektebe giden tek kız Sare. Arapça dersleri mi almadı? Fransızca’yı ana dili gibi öğrendi. Hadi bunlar neyse, bir de at binmeyi, silah kuşanmayı öğrettin kıza.”

“Doğru dersin! Bir de halasına çekmiş, sarı kızım. Fransızca konuşunca ecnebilerle ayırt edilmiyor. Ama hiçbir iş hikmetsiz değil Halime. Köşkün hatunlarına da söyle. Dua edin siz yeter. Rahat bırakın çocuğu.” Hasan Efendi yavaşça bulunduğu sedirden kalktı. Bugün günlerden cumaydı. Halilurrahman Camii’ne gidecekti. Abdestini almaya niyetlendi. Avluya doğru ilerledi. “Delifişek Yusuf nerede Halime?” diye sordu.

“O da ayrı bir dert! Sabah mektebe gitmeden Sare’nin ardına saldı. Sen var namazına git abi. Ben Delifişek gelince ardından gönderirim.”